

Arrest

nr. 230 278 van 16 december 2019
in de zaak RvV X/ IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 september 2019.

Gelet op de beschikking van 14 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MUTOMBO die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig derde verzoek

om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig, tweede verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Verzoeker volhardt in zijn recente herkomst uit en verblijf in de Iraakse stad Mosul tot eind juni 2014 en in de problemen die hij en zijn familie er kenden met en hun vrees voor de terreurgroep Islamitische Staat (IS).

In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming besliste de commissaris-generaal op 16 oktober 2009 tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker keerde vervolgens terug naar Irak in de periode tussen 2 november 2011 en de zomer van 2014. Hij werd hierover gehoord op het Commissariaat-generaal op 24 maart 2017, waarna de commissaris-generaal op 12 oktober 2017 een beslissing nam tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende tegen die beslissing beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 216 227 van 31 januari 2019 de opheffing van de status van subsidiaire bescherming bevestigde.

Verzoekers vorig, tweede verzoek om internationale bescherming en het eerste verzoek om internationale bescherming van zijn echtgenote A.A.H. werden geweigerd bij 's Raads arrest nr. 216 229 van 31 januari 2019, waarbij hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. De Raad stelde onder meer vast dat het door verzoeker en zijn vrouw ingeroepen vluchtrelaas ongeloofwaardig is. Zo werd in navolging van het Commissariaat-generaal vastgesteld en geoordeeld dat zij niet aantonen recent voor hun vertrek uit Irak –beweerdelijk tot in de periode dat de stad door IS werd veroverd in juni 2014- in de stad Mosul te hebben verbleven en dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten, problemen met IS die zich toen aldaar zouden hebben afgespeeld. Tevens werd door de Raad gewezen op zijn arrest nr. 216 228 van 31 januari 2019 waarbij onder meer wordt vastgesteld dat (onder meer) omwille van verschillende tegenstrijdigheden en vage verklaringen over de bedreigingen door IS geen geloof kon worden gehecht aan de asielrelazen van hun (schoon)vader, (schoon)moeder, (schoon)zus en (schoon)broer. Daarnaast werd besloten dat verzoeker en zijn vrouw niet aantonen dat er in hunnen hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet, waarbij o.a. werd vastgesteld dat zij, daargelaten de situatie in hun regio van herkomst, in de Koerdische Autonome Regio (KAR) over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming legt verzoeker bijkomende verklaringen af. Verzoeker geeft o.a. aan verschillende documenten neer te leggen teneinde zijn (recente) herkomst uit de provincie Nineva en de stad Mosul te staven. Voorts stelt hij de vrees te koesteren in Irak gedood te zullen worden door een terroristische organisatie, waarbij hij opmerkt dat er immers om de twee of drie jaar nieuwe terroristische organisaties uit de grond worden gestampt in Irak, zoals Al Qaeda en IS. Daarnaast stelt verzoeker zich inmiddels geïntegreerd te hebben in de Belgische samenleving. Hij verklaart goede contacten te onderhouden met Belgen, een tiental maanden gewerkt te hebben en ten eerste bereid te zijn om te werken.

Verzoeker legt ter staving van huidig tweede volgend verzoek volgende documenten neer: zijn origineel nationaliteitsbewijs, afgeleverd te Nineva op 18 september 2013, zijn originele huwelijksakte opgesteld te Mosul op 27 november 2013 en een kopie van zijn Iraaks rijbewijs met een vertaling van dit document.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die

de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig, tweede verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 216 229 van 31 januari 2019 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker en zijn echtgenote ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.3. Verzoeker lijkt er thans ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad

kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960). In dit verband dient benadrukt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd (map 'landeninformatie'), blijkt dat in Irak corruptie welig tiert en er op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten. Documenten, zoals die door verzoeker neergelegd, kunnen zowel binnen als buiten Irak op eenvoudige wijze illegaal en tegen betaling worden verkregen, wat de bewijswaarde van dergelijke Iraakse documenten danig relativeert. De bewijswaarde van zulke stukken, zoals die door verzoeker aangebracht, is dan ook, zoals ook in de bestreden beslissing op goede grond wordt gesteld, erg gering. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt bovendien op generlei wijze –hij onderneemt hiertoe zelfs geen, laat staan een ernstige poging- hetgeen de commissaris-generaal in concreto met betrekking tot de door hem neergelegde stukken heeft vastgesteld, met name:

"De nieuwe documenten die u neerlegt, kunnen uw teloorgegane geloofwaardigheid niet herstellen. Wat uw huwelijksakte betreft - waarvan u reeds een kopie neerlegde tijdens de beroepsprocedure inzake uw voorgaande procedures internationale bescherming en waarvan u nu het origineel hebt toegevoegd - dient vastgesteld te worden dat u bij uw voorgaande verzoeken ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw wettelijk huwelijk in Mosul. Hieromtrent werd als volgt gemotiveerd: " Ten tweede zei u dat uw wettelijk huwelijk bij de rechter plaatsvond, maar kon u niet preciseren in welke rechtbank dit huwelijk dan plaatsvond. Ter verklaring stelde u dat de stad Mosul slechts één rechtbank zou tellen (CGVS J.(...), pp.16-17). Indien een grote stad zoals Mosul daadwerkelijk slechts één rechtbank telde, is het uiterst merkwaardig dat u geen idee had in welke wijk deze dan gelegen was of waar in Mosul u uw eigen huwelijk dan precies hebt laten registreren. Overigens staat op de identiteitskaart van uw echtgenote genoteerd dat jullie huwelijk in Guz Giran te Zummar geregistreerd werd en wordt geen melding gemaakt van Mosul als registratieplaats (CGVS A.(...), p.9)." (CGVS: beslissing tot opheffing van de subsidiaire bescherming van 12 oktober 2017). Dat u nu een originele huwelijksakte neerlegt die opgesteld werd in Mosul, neemt niet weg dat u niet kon duiden bij welke rechtbank en op welke plaats in Mosul uw wettelijk huwelijk werd afgesloten. Aan documenten kan slechts bewijswaarde worden toegeschreven indien zij vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier duidelijk niet het geval is. Bovendien werpt het gegeven dat uw huwelijk volgens de huwelijksakte die u neerlegt geregistreerd zou zijn te Mosul, terwijl op de identiteitskaart van uw echtgenote vermeld wordt dat het huwelijk te Zummar geregistreerd werd, zeer ernstige twijfels op over de authenticiteit van deze huwelijksakte. U verklaarde overigens zelf dat uw burgerlijke stand in Zummar ligt en dat u alle identiteitsdocumenten en alle andere documenten daar aanvraagt (gehoorverslag CGVS, 24 maart 2017, pg 4). Dat uw huwelijksakte wel in Mosul zou opgesteld zijn, is dan ook contradictorisch met uw eigen verklaringen. De RvV merkte reeds op, met betrekking tot de kopie van uw huwelijksakte, dat hoewel het document werd opgesteld in november 2013, uw echtgenote verklaarde dat de huwelijksakte werd opgesteld op 3 december 2013 (zie arrest nr. 216227, 31 januari 2019, pg 18). De povere kwaliteit van het drukwerk op de zogenaamde originele akte en de markante taalfouten in de Engelstalige opdruk in het logo doen eveneens een vervalsing vermoeden (zie: wazige druk van het logo van de rechtbank, vage kwaliteit van de opdruk in de achtergrond, vermelding 'higier dudicial col'). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier, blijkt dat in Irak sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude. Zowat elk Iraaks document kan tegen betaling verkregen worden. Dit relativeert in sterke mate de bewijswaarde van Iraakse documenten. Nog los hiervan dient opgemerkt te worden dat de huwelijksakte geenszins kan aantonen dat u tijdens de inval van IS nog in Mosul verbleef. Uw origineel nationaliteitsbewijs, afgeleverd te Nineva op 18 september 2013 bevat geen informatie die uw verblijf tot 2014 in de stad Mosul kan aantonen, hetgeen u middels dit document poogt te doen. Het nationaliteitsbewijs vermeldt niet dat u in Mosul zou gewoond hebben. Het door u neergelegde rijbewijs betreft enkel een kopie. Aan een gemakkelijk manipuleerbare kopie kan geen bewijswaarde worden toegeschreven. Het is daarbij opvallend dat op de door u verstrekte kopie net op de plaats waar de datum van afgifte wordt vermeld een gedeelte onleesbaar is door de flits van uw camera. U verklaarde tijdens het interview bij de DVZ dat u uw origineel rijbewijs thuis had gelaten (zie DVZ, verklaring volgend verzoek, 26 april 2019, punt 17). Het komt u als verzoeker toe om de originele documenten waar mogelijk neer te leggen, u mag geen documenten achterhouden. Dat u het origineel thuis laat liggen, terwijl u opnieuw een verzoek om internationale bescherming indient op basis van enkele nieuwe documenten, is dan ook hoogst merkwaardig. De kopie van uw rijbewijs wordt dan ook onvoldoende bewijskrachtig bevonden om afbreuk te kunnen doen aan de vele pertinente vaststellingen die maakten dat er geen geloof kon gehecht worden aan uw recente herkomst uit Mosul."

Gelet op voormelde concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent de door verzoeker bijgebrachte documenten, vaststellingen die niet in een ander daglicht worden geplaatst, en gezien de informatie vervat in het administratief dossier omtrent de relatieve en erg geringe bewijswaarde van

Iraakse documenten, kan aan de door verzoeker neergelegde stukken ter staving van zijn eerder bij een vorig verzoek ongeloofwaardig bevonden recente herkomst uit Mosul geen bewijswaarde worden gehecht. Deze stukken zijn derhalve niet van aard de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden verblijf (en dat van zijn echtgenote) aldaar tot eind juni 2014 te herstellen.

Bovendien, zelfs al zou (aan de hand van de bijgebrachte stukken) alsnog geloof worden gehecht aan het beweerde recente verblijf van verzoeker en zijn echtgenote in Mosul, quod non, dient te worden benadrukt dat bij voornoemd arrest van de Raad in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat aan de door verzoeker en zijn echtgenote voorgehouden vervolgingsfeiten aldaar geen geloof kan worden gehecht. Die beweerde problemen zijn, zo werd vastgesteld, ongeloofwaardig.

4.4. Daarnaast dient erop gewezen en te worden benadrukt dat, zoals in de bestreden beslissing op goede grond wordt vastgesteld, verzoeker in de Koerdische Autonome Regio (KAR) over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet beschikt. Verzoeker brengt geen concrete en pertinente elementen bij die de betreffende in de bestreden beslissing gedane vaststellingen in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

De Raad herinnert in dit verband aan hetgeen hieromtrent in het kader van verzoekers (en zijn vrouw) vorig verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest nr. 216 229 van 31 januari 2019 werd vastgesteld, met name:

“Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekende partijen in de KAR over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoekende partijen in de KAR een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij concludeert dat uit de actuele en objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat de KAR op een veilige manier toegankelijk is. Dit wordt door verzoekende partijen niet betwist.

De commissaris-generaal komt verder na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie dat er voor burgers in de KAR geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in de tweede bestreden beslissing als volgt toegelicht: (...)

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in de door verwerende partij bij aanvullende nota van 29 november 2018 aangebrachte COI Focus “Irak De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio” van 14 maart 2018 en de bij dezelfde aanvullende nota aangebrachte COI Focus “Irak De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht” van 13 april 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Verzoekende partijen wijzen in het derde middel op een nieuw conflict tussen Koerdistan en Irak “dat elk moment kan uitbreken”. Verzoekende partijen verwijzen hierbij naar een referendum over de Koerdische

regio dat op 25 september 2017 heeft plaatsgevonden en stellen dat er in de nasleep van dit referendum een beangstigende escalatie plaatsvindt waardoor er een nieuw conflict is ontstaan waarbij de Iraakse veiligheidstroepen en milities enerzijds en de Koerdische Peshmerga anderzijds tegenover elkaar staan. In de informatie die verwerende partij bij haar aanvullende nota van 29 november 2018 voegde, wordt gewag gemaakt van dit referendum. Hieruit blijkt dat de KAR in de nasleep van dit referendum in een zware politieke en economische crisis belandde, maar dat het aantal geweldsincidenten en bijgevolg het aantal burgerslachtoffers in de KAR eerder laag bleef (rechtsplegingsdossier, stuk 7, COI Focus "Irak De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio" van 14 maart 2018, p. 7-9). In de informatie die verzoekende partijen bij het verzoekschrift voegen, wordt dit niet tegengesproken. Ook de informatie die verzoekende partijen voegen bij hun op 6 december 2018 ingediende aanvullende nota leidt niet tot andere inzichten. Wat betreft het door verzoekende partijen voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Irak kan bovendien worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoekende partijen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoekende partijen verwijzen, is irrelevant daar het niet slaat op de concrete situatie van verzoekende partijen, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land. Voorts is de informatie die verzoekende partijen bijbrengen over de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en de stad Mosul niet relevant, daar in casu wordt uitgegaan van een intern vestigingsalternatief in de KAR. De informatie die verzoekende partijen bijbrengen is dan ook niet van aard om aan te tonen dat de door verwerende partij aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er voor burgers in de KAR actueel sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen in het derde middel nog laten gelden dat de moeder van eerste verzoeker, die nog steeds in de KAR verblijft, is moeten vluchten naar haar broer omdat haar tweede echtgenoot gedood werd door de taliban, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hiermee slagen zij er niet in de actuele informatie over de veiligheidssituatie in de KAR te weerleggen.

De Raad is voorts samen met de commissaris-generaal van oordeel dat, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partijen, thans van verzoekende partijen redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich in de KAR vestigen.

Zo wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissingen terecht op dat verzoekende partijen niet de waarheid hebben verteld over waar zij verbleven hebben voor hun komst naar België. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, slagen verzoekende partijen er niet in de motieven van de bestreden beslissingen op grond waarvan de commissaris-generaal tot dit besluit kwam te weerleggen of te ontkrachten.

Gelet op de vaststelling dat verzoekende partijen geen zicht wensten te bieden op hun daadwerkelijke recente verblijfplaats(en) in Irak en op de volgende in de tweede bestreden beslissing aangehaalde overwegingen uit de beslissing van de commissaris-generaal van 12 oktober 2017 tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen, acht ook de Raad een intern vestigingsalternatief voor verzoekende partijen in de KAR redelijk:

"U en uw familieleden legden immers enkel documenten neer die uitgegeven werden in Zummar of die naar deze plaats verwijzen. Zoals hierboven vermeld, werd de identiteitskaart van uw vrouw december 2013 afgeleverd in Zummar en staat erop genoteerd dat jullie huwelijk in Guz Giran in Zummar werd geregistreerd (CGVS A. (...), p.8-9). De identiteitskaarten van uw vader, uw moeder, en uw broer Z. (...) werden tevens in Zummar afgeleverd, respectievelijk in september 2013, in juni 2007 en in november 2013 (CGVS B. (...) I, p.11; CGVS S. (...) I, p.7; CGVS Z. (...) I, p.7). Ook uw voedselrantsoenkaart werd in Zummar afgeleverd, op 12 februari 2012 (zie CGVS J. (...), p.5-6; CGVS A. (...), p.9; CGVS S. (...) I, p.8; CGVS B. (...) I, p.11). U verklaarde dan ook dat uw burgerlijke stand in Zummar gevestigd is en niet in Mosul (CGVS J. (...), p.10). Deze documenten bewijzen niet dat u voor uw vertrek uit Irak in Zummar, provincie Nineva, woonde - u ontkende zelf overigens dat u daar ooit had gewoond - maar kunnen hoogstens aantonen dat u en uw familieleden daar waren geregistreerd.

Daarentegen stelt het CGVS vast dat u in de KAR, en meer specifiek in de provincie Dohuk, over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt waarop jullie konden en kunnen terugvallen. Uw moeder, uw zus K.

(...) en uw drie minderjarige broers werden immers gedurende een jaar en vier maanden afwisselend door uw twee ooms langs moederszijde in de KAR opgevangen en onderhouden (CGVS S. (...) II, p.910; CGVS K. (...), p.3). Beide ooms wonen in het dorp Sibindar in de provincie Dohuk, ze hebben elk een veelkoppig gezin en ze baten samen met hun zoons een tegelzaak uit. De ene oom -M. S. (...) genaamd- heeft zes dochters en drie zonen, uw andere oom heeft vijf dochters en twee zonen. Beide ooms zorgen daarbij ook nog voor uw grootmoeder langs moederszijde. Deze ooms waren in staat om naast hun uitgebreide gezinssituatie de extra kosten te dragen voor het levensonderhoud van uw moeder, uw zus en uw broers (CGVS K. (...), p.18). Uw moeder vertelde dat oom M. (...) haar gevraagd had om te verhuizen naar een vluchtelingenkamp in de buurt, waarna zij een kleine maand in het vluchtelingenkamp Faydiya verbleef. Als reden voor hun verblijf in het vluchtelingenkamp gaven uw moeder en uw zus K. (...) aan dat ze zich correct moest laten registreren bij de Koerdische overheid, omdat zij anders illegaal bij uw oom zouden verblijven. Eens het te koud werd, kon uw familie gewoon opnieuw bij uw oom M. (...) intrekken, waar zij vervolgens een jaar en drie maanden verbleven (CGVS S. (...) II, p.10; CGVS K. (...), p.18). Uw moeder zei dat ze het daar goed stelden en uw zus K. (...) beschreef dat uw oom niet echt rijk was maar wel welstellend. Uw moeder zei bovendien dat ze zich eventueel wel in de KAR konden vestigen indien haar man nog in Irak aanwezig was geweest om de praktische zaken te regelen (CGVS S. (...) II, p.11; CGVS K. (...), p.18). U verklaarde zelf dat u uw oom M. (...) in Irak nooit zelf ging bezoeken omdat u niet graag uitging. U zei dat deze oom wel eens op bezoek kwam in Rashidiya voor een huwelijksfeest of een uitvaartplechtigheid (CGVS J. (...), p.18). Uw broer Z. (...) zei evenwel dat hij soms voor één, twee of drie maanden op vakantie ging bij zijn ooms in het noorden, waar hij voornamelijk voetbalde in zijn vrije tijd (CGVS Z. (...) I, p.3; CGVS Z. (...) II, p.4). Al deze elementen samengenomen tonen aan dat uw ooms voldoende kapitaalkrachtig én bereid waren om de nodige ondersteuning voor de familie te bieden, en dat jullie een relatief nauw contact onderhielden. Jullie familiale netwerk in de provincie Dohuk strekt zich evenwel nog verder uit dan deze twee ooms en hun gezinnen. Zo woont er nog een tante langs moederszijde in de buitenwijk Semele bij Dohuk (CGVS J. (...), p.31; CGVS A. (...), p.11; CGVS S. (...) II, pp.3-4). Daarnaast blijkt uit de verklaringen van uw vader dat ook uw vier tantes langs vaderszijde bij hun echtgenoten in Dohuk wonen (CGVS B. (...) I, p.9; CGVS B. (...) II, pp.4-5; zie ook CGVS J. (...), p.11). Bij DVZ had u gezegd dat u via facebook nog steeds frequent contact had met uw ooms en tantes die in de buurt van Dohuk wonen, soms één keer per week, soms met langere tussenpozen (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ J. (...), vraag 20). U zei zelf dat u onmogelijk in de KAR zou kunnen verblijven omdat uw grootvader langs vaderszijde in het verleden lid van de Baath partij was en daardoor problemen had gekend. Ook uw moeder zei dat oom M. (...) haar gevraagd had om het huis te verlaten wegens de vroegere banden van uw grootvader met de Baath partij. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat u niet wist wat uw grootvader dan als Koerd voor de Baath partij had gedaan en dat u niet wist of hij tijdens zijn leven al dan niet problemen had gekend. Bovendien was uw grootvader reeds in 2006 overleden aan een natuurlijke dood (CGVS J. (...), p.32; zie ook CGVS B. (...) II, p.11 en CGVS S. (...) I, p.9). Uw stelling dat de activiteiten van uw grootvader een impact zouden hebben op uw eigen keuze van woonplaats, blijft dan ook bij een louter blote bewering die niet kan overtuigen gezien u én uw familieleden reeds manifest ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over kernelementen van jullie asielrelaas. Voor het overige onderscheidt het CGVS in hoofde van u en uw familieleden geen specifieke elementen die een terugkeer naar de Koerdische Autonome Regio (KAR) in de weg zouden staan. Afgaande op jullie verklaringen heeft geen van de familieleden een bijzonder kwetsbaar profiel (bv. bijzondere medische noden). Uw familie, met wie u volgens uw verklaringen samen in Irak hebt gewoond en met wie u nu ook samen in België verblijft, telt ook drie meerderjarige, gezonde en arbeidsgeschikte mannen."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Bovendien werden deze motieven ook door de Raad bij arrest nr. 216 227 van 31 januari 2019 bevestigd.

Rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partijen en de aanwezigheid van familie in de provincie Dohuk, zoals hiervoor reeds uiteengezet, kan van verzoekende partijen redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich in de KAR vestigen. Door bij hun op 6 december 2018 ingediende aanvullende nota nog informatie te voegen waaruit blijkt dat zeer veel Irakezen gevlucht zijn naar de KAR, met barre economische omstandigheden tot gevolg, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij in de KAR in mensonwaardige omstandigheden zullen terechtkomen of dat zij aldaar met socioeconomische moeilijkheden riskeren te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekende partijen zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hun hoofde suggereren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad dan ook vast dat, daargelaten de situatie in hun regio van herkomst, verzoekende partijen in de KAR over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker brengt in het kader van huidig derde verzoek om internationale bescherming geen feiten of elementen bij deze beoordeling in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

Waar in het verzoekschrift opnieuw wordt gewezen op het lidmaatschap van verzoekers grootvader van de partij van Saddam Hoessein en bepaalde gebeurtenissen die deze persoon in de jaren 1993-1994 zou hebben meegemaakt, inmiddels een vijftientigtal jaar geleden, komt verzoeker niet verder dan het op niet onderbouwde en geenszins overtuigende wijze herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Reeds eerder werd op goede grond vastgesteld dat de stelling dat de activiteiten van de grootvader van de familie een impact zouden hebben op hun eigen keuze van woonplaats, slechts een louter blote bewering betreft die niet kan overtuigen. Dienaangaande werd door de commissaris-generaal eerder o.a. gewezen op de vage verklaringen hieromtrent en het feit dat blijkens verklaringen van verzoekers familieleden er uiteindelijk niets met die grootvader is gebeurd en dat deze reeds in 2006 een natuurlijke dood is gestorven. De huidige argumentatie dat omwille van de gebeurtenissen in de jaren '93-'94' verzoekers familie zich niet veilig kan vestigen in de KAR aangezien men er nog steeds op wraak zint, betreft aldus niets meer dan een loutere bewering die niet in het minst wordt onderbouwd en die allerminst weet te overtuigen.

Verzoeker brengt derhalve geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane inschatting van het Commissariaat-generaal, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming, betreffende het veilig en redelijk hervestigingsalternatief in de KAR.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar deze stelt dat "In het kader van uw voorgaande procedures internationale bescherming is daarenboven gebleken dat u en uw familie over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de Koerdische Autonome Regio (zie RvV, arrest nr. 216229 van 31 januari 2019 pg 19-22). In het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming, brengt u geen enkel nieuw element aan dat afbreuk zou kunnen doen aan de vaststellingen die maakten dat een intern vluchtersalternatief voor u en uw familie redelijk werd geacht. Deze bevindingen blijven dan ook onverminderd gelden. Tevens stelt het CGVS vast dat de KAR op heden nog steeds als een veilig intern vluchtersalternatief in uw hoofde kan weerhouden worden, daar de veiligheidssituatie en de bereikbaarheid van de KAR dit nog steeds toelaten." Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de motieven die alzo doen besluiten.

4.5. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 september 2019, voert verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht, de onderzoeksplicht en artikel 3 EVRM schendt. Zij licht toe dat de commissaris-generaal er vanuit gaat dat zij niet afkomstig is uit Mosul en haar documenten vals zijn. Verzoekende partij wijst erop dat er een schoolattest van haar broer werd ingediend waaruit hun afkomst kan worden afgeleid. Verzoekende partij beklaagt zich erover dat omwille van de verklaringen van haar minderjarige broer over dit attest de beschermingsstatus van de hele familie gehypothekeerd werd. Zij wijst er voorts op dat de nieuwe verklaring die zij indient om de authenticiteit van het schoolattest van 2013 te bewijzen, uitgegeven is in 2019. Dit nieuwe element is niet een schoolattest, maar een bewijs dat het vroeger neergelegd schoolattest authentiek is. Zij wijst voorts naar de verschillende documenten die bewijzen dat zij en haar familie afkomstig zijn uit Mosul, met name de bewonerskaart, de rantsoenkaart, het rijbewijs, de vertaalde huwelijksakte en een originele envelop waarmee de documenten werden verstuurd. Verzoekende partij geeft nog een verklaring waarom op de huwelijksakte Zummar staat, namelijk omdat verzoekende partij van oorsprong van daar is, haar stam is afkomstig uit Zummar. In Irak moet iedereen zijn documenten afhalen op de plaats waar zijn stam vandaan komt. Volgens verzoekende partij is dit gemakkelijk terug te vinden via google en behoort dit tot het gewoonterecht in Irak. Op de vraag of verzoekende partij dat dan heeft toegevoegd aan haar aanvullende nota antwoordt zij dat dit niet het geval is, maar dat het gemakkelijk te vinden is. Voorts geeft zij een verklaring waarom haar oom langs moederszijde in Dohuk verblijft en er geen gevaar loopt. Hij behoort namelijk niet tot de familie R.(...) en loopt er dus geen gevaar. Verzoekende partij benadrukt dat haar problemen ontstaan zijn naar aanleiding van de problemen van haar grootvader en wijst er op dat haar familieleden in Duitsland wel degelijk omwille van die problemen erkend werden als vluchteling. Wat het intern vestigingsalternatief betreft, kan verzoekende partij niet akkoord gaan met de bewering dat zij en haar familie een veilig onderkomen kunnen vinden in de KAR en meer bepaald in Dohuk. Zij verwijst hiervoor naar de aanvullende nota en stelt dat de situatie in Dohuk verschrikkelijk is, Koerden worden er bedreigd door IS enerzijds en door Turkije anderzijds. Zij benadrukt dat Turkije op dit moment het noorden van Syrië en Irak bombardeert en meent dat het landenrapport waarop het Commissariaat-generaal steunt niet meer actueel is. Zij vraagt de zaak uit te stellen of aan te houden tot een nieuwe COI in maart 2020 wordt gepubliceerd.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, doch ze brengt geen concrete en pertinente argumenten bij die vermogen afbreuk te doen aan en slaagt er also niet in een ander licht te werpen op de in de beschikking van 16 september 2019 opgenomen grond.

4.3. Waar verzoekende partij opmerkt dat de commissaris-generaal er vanuit gaat dat zij niet afkomstig is uit Mosul, herhaalt en benadrukt de Raad dat bij 's Raads met gezag van gewijsde beklede arrest nr. 216 229 van 31 januari 2019, in het kader van verzoekende partij haar vorig, tweede verzoek om internationale bescherming en het eerste verzoek om internationale bescherming van haar echtgenote geveld, werd vastgesteld en geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij en haar echtgenote voorgehouden recente verblijf in en recente herkomst uit de stad Mosul in de

Iraakse provincie Nineva tot (aan de verovering van de stad door IS in) juni 2014 en aan de door verzoekende partij, haar familie en haar vrouw voorgehouden problemen met IS aldaar. In het arrest wordt tevens verwezen naar 's Raads arrest nr. 216 228 van 31 januari 2019 waarbij onder meer wordt vastgesteld dat (onder meer) omwille van verschillende tegenstrijdigheden en vage verklaringen over de bedreigingen door IS geen geloof kan worden gehecht aan de (schoon)vader, (schoon)moeder, (schoon)zus en (schoon)broer van verzoekende partij en haar vrouw. Daarnaast werd door de Raad besloten dat verzoekende partij en haar vrouw niet aantonen dat er in hunnen hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet, waarbij o.a. werd vastgesteld dat zij, daargelaten de situatie in hun regio van herkomst, in de Koerdische Autonome Regio (KAR) over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij brengt in het kader van huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming, zoals eerder in de beschikking van 16 september 2019 werd vastgesteld, geen nieuwe feiten of elementen bij die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.

4.4.1. Verzoekende partij wijst ter zitting opnieuw, net zoals eerder in haar verzoekschrift, naar de door haar (en haar familieleden) neergelegde documenten waarmee zij haar recente herkomst uit Mosul wil aantonen en oppert dat de commissaris-generaal er (verkeerdelijk) van uitgaat dat die stukken vals zijn.

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt echter hetgeen in voormelde beschikking in dit verband eerder werd vastgesteld, met name:

“Verzoeker lijkt er thans ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960). In dit verband dient benadrukt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd (map ‘landeninformatie’), blijkt dat in Irak corruptie welig tiert en er op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten. Documenten, zoals die door verzoeker neergelegd, kunnen zowel binnen als buiten Irak op eenvoudige wijze illegaal en tegen betaling worden verkregen, wat de bewijswaarde van dergelijke Iraakse documenten danig relativeert. De bewijswaarde van zulke stukken, zoals die door verzoeker aangebracht, is dan ook, zoals ook in de bestreden beslissing op goede grond wordt gesteld, erg gering.

Verzoeker ontkracht, noch weerlegt bovendien op generlei wijze –hij onderneemt hiertoe zelfs geen, laat staan een ernstige poging- hetgeen de commissaris-generaal in concreto met betrekking tot de door hem neergelegde stukken heeft vastgesteld, met name:

“De nieuwe documenten die u neerlegt, kunnen uw teloorgegane geloofwaardigheid niet herstellen. Wat uw huwelijksakte betreft - waarvan u reeds een kopie neerlegde tijdens de beroepsprocedure inzake uw voorgaande procedures internationale bescherming en waarvan u nu het origineel hebt toegevoegd - dient vastgesteld te worden dat u bij uw voorgaande verzoeken ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw wettelijk huwelijk in Mosul. Hieromtrent werd als volgt gemotiveerd: “ Ten tweede zei u dat uw wettelijk huwelijk bij de rechter plaatsvond, maar kon u niet preciseren in welke rechtbank dit huwelijk dan plaatsvond. Ter verklaring stelde u dat de stad Mosul slechts één rechtbank zou tellen (CGVS J.(...), pp.16-17). Indien een grote stad zoals Mosul daadwerkelijk slechts één rechtbank telde, is het uiterst merkwaardig dat u geen idee had in welke wijk deze dan gelegen was of waar in Mosul u uw eigen huwelijk dan precies hebt laten registreren. Overigens staat op de identiteitskaart van uw echtgenote genoteerd dat jullie huwelijk in Guz Giran te Zummar geregistreerd werd en wordt geen melding gemaakt van Mosul als registratieplaats (CGVS A.(...), p.9).” (CGVS: beslissing tot opheffing van de subsidiaire bescherming van 12 oktober 2017). Dat u nu een originele huwelijksakte neerlegt die opgesteld werd in Mosul, neemt niet weg dat u niet kon duiden bij welke rechtbank en op welke plaats in Mosul uw wettelijk huwelijk werd afgesloten. Aan documenten kan slechts bewijswaarde worden toegeschreven indien zij vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier duidelijk niet het geval is. Bovendien werpt het gegeven dat uw huwelijk volgens de huwelijksakte die u neerlegt geregistreerd zou zijn te Mosul, terwijl op de identiteitskaart van uw echtgenote vermeld wordt dat het huwelijk te Zummar geregistreerd werd, zeer ernstige twijfels op over de authenticiteit van deze huwelijksakte. U verklaarde overigens zelf dat uw burgerlijke stand in Zummar ligt en dat u alle

identiteitsdocumenten en alle andere documenten daar aanvraagt (gehoorverslag CGVS, 24 maart 2017, pg 4). Dat uw huwelijksakte wel in Mosul zou opgesteld zijn, is dan ook contradictorisch met uw eigen verklaringen. De RvV merkte reeds op, met betrekking tot de kopie van uw huwelijksakte, dat hoewel het document werd opgesteld in november 2013, uw echtgenote verklaarde dat de huwelijksakte werd opgesteld op 3 december 2013 (zie arrest nr. 216227, 31 januari 2019, pg 18). De povere kwaliteit van het drukwerk op de zogenaamde originele akte en de markante taalfouten in de Engelstalige opdruk in het logo doen eveneens een vervalsing vermoeden (zie: wazige druk van het logo van de rechtbank, vage kwaliteit van de opdruk in de achtergrond, vermelding 'higier dudicial col'). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier, blijkt dat in Irak sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude. Zowat elk Iraaks document kan tegen betaling verkregen worden. Dit relativeert in sterke mate de bewijswaarde van Iraakse documenten. Nog los hiervan dient opgemerkt te worden dat de huwelijksakte geenszins kan aantonen dat u tijdens de inval van IS nog in Mosul verbleef. Uw origineel nationaliteitsbewijs, afgeleverd te Nineva op 18 september 2013 bevat geen informatie die uw verblijf tot 2014 in de stad Mosul kan aantonen, hetgeen u middels dit document poogt te doen. Het nationaliteitsbewijs vermeldt niet dat u in Mosul zou gewoond hebben. Het door u neergelegde rijbewijs betreft enkel een kopie. Aan een gemakkelijk manipuleerbare kopie kan geen bewijswaarde worden toegeschreven. Het is daarbij opvallend dat op de door u verstrekte kopie net op de plaats waar de datum van afgifte wordt vermeld een gedeelte onleesbaar is door de flits van uw camera. U verklaarde tijdens het interview bij de DVZ dat u uw origineel rijbewijs thuis had gelaten (zie DVZ, verklaring volgend verzoek, 26 april 2019, punt 17). Het komt u als verzoeker toe om de originele documenten waar mogelijk neer te leggen, u mag geen documenten achterhouden. Dat u het origineel thuis laat liggen, terwijl u opnieuw een verzoek om internationale bescherming indient op basis van enkele nieuwe documenten, is dan ook hoogst merkwaardig. De kopie van uw rijbewijs wordt dan ook onvoldoende bewijskrachtig bevonden om afbreuk te kunnen doen aan de vele pertinente vaststellingen die maakten dat er geen geloof kon gehecht worden aan uw recente herkomst uit Mosul."

Gelet op voormelde concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent de door verzoeker bijgebrachte documenten, vaststellingen die niet in een ander daglicht worden geplaatst, en gezien de informatie vervat in het administratief dossier omtrent de relatieve en erg geringe bewijswaarde van Iraakse documenten, kan aan de door verzoeker neergelegde stukken ter staving van zijn eerder bij een vorig verzoek ongeloofwaardig bevonden recente herkomst uit Mosul geen bewijswaarde worden gehecht. Deze stukken zijn derhalve niet van aard de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden verblijf (en dat van zijn echtgenote) aldaar tot eind juni 2014 te herstellen.

Bovendien, zelfs al zou (aan de hand van de bijgebrachte stukken) alsnog geloof worden gehecht aan het beweerde recente verblijf van verzoeker en zijn echtgenote in Mosul, quod non, dient te worden benadrukt dat bij voornoemd arrest van de Raad in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat aan de door verzoeker en zijn echtgenote voorgehouden vervolgingsfeiten aldaar geen geloof kan worden gehecht. Die beweerde problemen zijn, zo werd vastgesteld, ongeloofwaardig."

In zoverre ter terechtzitting, waar het gezin waar verzoekende partij deel van uitmaakt aanwezig is, wordt aangevoerd dat omwille van de verklaringen van een minderjarige zoon van het gezin omtrent het schoolattest, de beschermingsstatus van de hele familie wordt gehypothekeerd, benadrukt de Raad dat het geheel van de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal is samen (genomen) met diens informatie vervat in het administratief dossier omtrent de zeer beperkte en relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten, op grond waarvan aan de door verzoekende partij (en haar familieleden) in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten bewijswaarde wordt ontzegd. Dat, zoals wordt betoogd, louter en alleen omwille van een vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen afgelegd door een van de gezinsleden en de inhoud van een van die stukken huidig verzoek om internationale bescherming en de beschermingsstatus van de familie wordt gehypothekeerd, is derhalve geenszins correct. Verzoekende partij gaat hier uit van en geeft alzo blijk van een geheel verkeerde lezing van voormelde beschikking en de bestreden beslissing.

De Raad beklemtoont dan ook nogmaals de grond in de beschikking van 16 september 2019 waar wordt gesteld dat "Gelet op voormelde concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent de door verzoeker bijgebrachte documenten, vaststellingen die niet in een ander daglicht worden geplaatst, en gezien de informatie vervat in het administratief dossier omtrent de relatieve en erg geringe bewijswaarde van Iraakse documenten, kan aan de door verzoeker neergelegde stukken ter staving van zijn eerder bij een vorig verzoek ongeloofwaardig bevonden recente herkomst uit Mosul geen

bewijswaarde worden gehecht. Deze stukken zijn derhalve niet van aard de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden verblijf (en dat van zijn echtgenote) aldaar tot eind juni 2014 te herstellen."

4.4.2. Wat de argumentatie ter zitting omtrent het (door verzoekende partij haar ouders neergelegde) schoolattest betreft, waarbij wordt verwezen naar het door verzoekende partij per aanvullende nota van 12 november 2019 eveneens aangebrachte stuk waarmee men de authenticiteit van het schoolattest wil bewijzen, verwijst de Raad naar hetgeen hieromtrent bij 's Raads arrest nr. 230 274 van 16 december 2019 in het kader van het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij haar ouders wordt vastgesteld (onder puntje 4.4.2.), met name:

"Specifiek met betrekking tot het eerder neergelegde schoolattest op naam van verzoekende partij haar zoon R.B.R., stipt de Raad aan dat niet de verklaringen van een minderjarige zoon over dit attest, zoals verzoekende partij verkeerdelijk voorhoudt, doch wel de verklaringen van haar meerderjarige zoon R.M.B., alsook die van verzoekende partij zelf, in strijd zijn met de inhoud van dit attest. Immers, haar meerderjarige zoon R.M.B. verklaarde uitdrukkelijk dat zijn broer R., op wie het door verzoekende partij neergelegde schoolattest betrekking heeft, nooit naar school is geweest, hetgeen geheel strijdt met de inhoud van het aangebrachte schoolattest. Toen de commissaris-generaal hem hierop vroeg of hij daar zeker van is, antwoordde R.M.B. kort bevestigend met "ja" (zie administratief dossier, bundel 5, 'map landeninformatie', stuk 1, notities van het persoonlijk onderhoud van R.M.B. van 7 juni 2019, p. 6). Bovendien, zo stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht vast, zijn daarnaast ook verzoekende partij haar persoonlijke verklaringen afgelegd tijdens haar vorig verzoek om internationale bescherming in strijd met de informatie in dit neergelegde schoolattest. Niet enkel de verklaringen afgelegd door een van haar kinderen, doch dus ook verzoekende partij haar eigen eerder afgelegde verklaringen vertonen een tegenstrijdigheid met het betreffende neergelegde schoolattest. Dat zowel verzoekende partij als haar achttienjarige zoon R.M.B. zich zouden hebben vergist, zoals in het verzoekschrift wordt voorgehouden, omtrent wie van de kinderen er in Irak precies school liep, is weinig aannemelijk en niet ernstig, zoals eerder al in de beschikking van 16 september 2019 werd opgemerkt. De authenticiteit van het bewuste schoolattest wordt overigens, zo stelt de Raad nog vast, nog verder ondermijnd gelet op de vaststelling dat het document blijkens de inhoud (en bijgevoegde vertaling) ervan op 20 mei 2014 werd afgegeven, doch het stuk als datum waarop R. de school heeft verlaten "01/10/2014" vermeldt, oftewel een datum na de afgifte van het schoolattest, hetgeen dus chronologisch evenwel niet mogelijk is en een discrepantie vormt (AD, bundel 4 'documenten', 'schoolattest + vertaling').

Betreffende het door verzoekende partij per aanvullende nota van 12 november 2019 bijgebrachte stuk (4) in de bijgevoegde inventaris aangeduid als "Ratificatie schoolattest R.B.R.", en haar opmerking ter zitting dat dit document uitgegeven in 2019 geen schoolattest is, maar dit stuk bewijst dat het eerder neergelegde schoolattest authentiek is, stelt de Raad vooreerst vast het door verzoekende partij per aanvullende nota neergelegde document waarmee zij de authenticiteit van het schoolattest tracht te bewijzen geen origineel document betreft, doch slechts een kopie. Aan gemakkelijk door knip-en-plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien dient ook opnieuw te worden gewezen op de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Irak sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude en dat zowat elk Iraaks document tegen betaling kan worden verkregen, waardoor de bewijswaarde van Iraakse documenten uiterst relatief en gering is. Aan dit document, waarmee verzoekende partij vergeefs de authenticiteit van het eerder bijgebrachte schoolattest wil bewijzen, kan derhalve, net als aan het schoolattest, geen bewijswaarde worden gehecht."

4.4.3. Verzoekende partij slaagt er aldus niet in een ander licht te werpen op hetgeen eerder in de beschikking van 16 september 2019 omtrent de door haar in het kader van huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten werd vastgesteld.

In zoverre zij ter zitting verwijst naar documenten die door haar en/of haar familieleden in het kader van het vorige verzoek om internationale bescherming werden neergelegd, benadrukt de Raad dat bij 's Raads arresten nrs. 216 228 en 216 229 van 31 januari 2019 werd vastgesteld dat aan het door verzoekende partij en haar familieleden voorgehouden recente verblijf in Mosul geen geloof kan worden gehecht en de door hen neergelegde documenten geenszins van aard zijn om de geloofwaardigheid hiervan om te buigen. Verzoekende partij en haar familieleden slaagden er niet in hun voorgehouden recente herkomst uit en verblijf in Mosul tot juni 2014 middels bewijskrachtige documenten en geloofwaardige en overtuigende verklaringen aan te tonen of aannemelijk te maken, zo stelde de Raad

in het kader van het vorig verzoek om internationale bescherming vast (en verzoekende partij slaagt er thans niet in deze beoordeling om te buigen).

De Raad herinnert daarenboven nogmaals aan de grond in voormelde beschikking waar wordt gesteld: *“Bovendien, zelfs al zou (aan de hand van de bijgebrachte stukken) alsnog geloof worden gehecht aan het beweerde recente verblijf van verzoeker en zijn echtgenote in Mosul, quod non, dient te worden benadrukt dat bij voornoemd arrest van de Raad in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat aan de door verzoeker en zijn echtgenote voorgehouden vervolgingsfeiten aldaar geen geloof kan worden gehecht. Die beweerde problemen zijn, zo werd vastgesteld, ongeloofwaardig.”*

4.5.1. De Raad benadrukt vervolgens dat, zoals eerder bij 's Raads arrest nr. 216 229 van 31 januari 2019 in het kader van het vorig verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld, verzoekende partij in Irak in de Koerdische Autonome Regio (KAR) over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet beschikt.

Verzoekende partij betwist dit wederom op algemene wijze, doch ze brengt geen concrete en valabele argumenten bij die vermogen afbreuk te doen aan hetgeen in dit verband in de beschikking van 16 september 2019 wordt vastgesteld, namelijk:

“Daarnaast dient erop gewezen en te worden benadrukt dat, zoals in de bestreden beslissing op goede grond wordt vastgesteld, verzoeker in de Koerdische Autonome Regio (KAR) over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet beschikt. Verzoeker brengt geen concrete en pertinente elementen bij die de betreffende in de bestreden beslissing gedane vaststellingen in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

De Raad herinnert in dit verband aan hetgeen hieromtrent in het kader van verzoekers (en zijn vrouw) vorig verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest nr. 216 229 van 31 januari 2019 werd vastgesteld, met name:

“Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekende partijen in de KAR over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoekende partijen in de KAR een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij concludeert dat uit de actuele en objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat de KAR op een veilige manier toegankelijk is. Dit wordt door verzoekende partijen niet betwist.

De commissaris-generaal komt verder na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie dat er voor burgers in de KAR geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in de tweede bestreden beslissing als volgt toegelicht: (...)

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in de door verwerende partij bij aanvullende nota van 29 november 2018 aangebrachte COI Focus "Irak De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio" van 14 maart 2018 en de bij dezelfde aanvullende nota aangebrachte COI Focus "Irak De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht" van 13 april 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Verzoekende partijen wijzen in het derde middel op een nieuw conflict tussen Koerdistan en Irak "dat elk moment kan uitbreken". Verzoekende partijen verwijzen hierbij naar een referendum over de Koerdische regio dat op 25 september 2017 heeft plaatsgevonden en stellen dat er in de nasleep van dit referendum een beangstigende escalatie plaatsvindt waardoor er een nieuw conflict is ontstaan waarbij de Iraakse veiligheidstroepen en milities enerzijds en de Koerdische Peshmerga anderzijds tegenover elkaar staan. In de informatie die verwerende partij bij haar aanvullende nota van 29 november 2018 voegde, wordt gewag gemaakt van dit referendum. Hieruit blijkt dat de KAR in de nasleep van dit referendum in een zware politieke en economische crisis belandde, maar dat het aantal geweldsincidenten en bijgevolg het aantal burgerslachtoffers in de KAR eerder laag bleef (rechtsplegingsdossier, stuk 7, COI Focus "Irak De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio" van 14 maart 2018, p. 7-9). In de informatie die verzoekende partijen bij het verzoekschrift voegen, wordt dit niet tegengesproken. Ook de informatie die verzoekende partijen voegen bij hun op 6 december 2018 ingediende aanvullende nota leidt niet tot andere inzichten. Wat betreft het door verzoekende partijen voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Irak kan bovendien worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoekende partijen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoekende partijen verwijzen, is irrelevant daar het niet slaat op de concrete situatie van verzoekende partijen, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land. Voorts is de informatie die verzoekende partijen bijbrengen over de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en de stad Mosul niet relevant, daar in casu wordt uitgegaan van een intern vestigingsalternatief in de KAR. De informatie die verzoekende partijen bijbrengen is dan ook niet van aard om aan te tonen dat de door verwerende partij aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er voor burgers in de KAR actueel sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen in het derde middel nog laten gelden dat de moeder van eerste verzoeker, die nog steeds in de KAR verblijft, is moeten vluchten naar haar broer omdat haar tweede echtgenoot gedood werd door de taliban, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hiermee slagen zij er niet in de actuele informatie over de veiligheidssituatie in de KAR te weerleggen.

De Raad is voorts samen met de commissaris-generaal van oordeel dat, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partijen, thans van verzoekende partijen redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich in de KAR vestigen.

Zo wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissingen terecht op dat verzoekende partijen niet de waarheid hebben verteld over waar zij verbleven hebben voor hun komst naar België. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, slagen verzoekende partijen er niet in de motieven van de bestreden beslissingen op grond waarvan de commissaris-generaal tot dit besluit kwam te weerleggen of te ontkrachten.

Gelet op de vaststelling dat verzoekende partijen geen zicht wensten te bieden op hun daadwerkelijke recente verblijfplaats(en) in Irak en op de volgende in de tweede bestreden beslissing aangehaalde overwegingen uit de beslissing van de commissaris-generaal van 12 oktober 2017 tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen, acht ook de Raad een intern vestigingsalternatief voor verzoekende partijen in de KAR redelijk:

"U en uw familieleden legden immers enkel documenten neer die uitgegeven werden in Zummar of die naar deze plaats verwijzen. Zoals hierboven vermeld, werd de identiteitskaart van uw vrouw december 2013 afgeleverd in Zummar en staat erop genoteerd dat jullie huwelijk in Guz Giran in Zummar werd geregistreerd (CGVS A. (...), p.8-9). De identiteitskaarten van uw vader, uw moeder, en uw broer Z. (...) werden tevens in Zummar afgeleverd, respectievelijk in september 2013, in juni 2007 en in november

2013 (CGVS B. (...) I, p.11; CGVS S. (...) I, p.7; CGVS Z. (...) I, p.7). Ook uw voedselrantsoenkaart werd in Zummar afgeleverd, op 12 februari 2012 (zie CGVS J. (...), p.5-6; CGVS A. (...), p.9; CGVS S. (...) I, p.8; CGVS B. (...) I, p.11). U verklaarde dan ook dat uw burgerlijke stand in Zummar gevestigd is en niet in Mosul (CGVS J. (...), p.10). Deze documenten bewijzen niet dat u voor uw vertrek uit Irak in Zummar, provincie Nineva, woonde - u ontkende zelf overigens dat u daar ooit had gewoond - maar kunnen hoogstens aantonen dat u en uw familieleden daar waren geregistreerd.

Daarentegen stelt het CGVS vast dat u in de KAR, en meer specifiek in de provincie Dohuk, over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt waarop jullie konden en kunnen terugvallen. Uw moeder, uw zus K. (...) en uw drie minderjarige broers werden immers gedurende een jaar en vier maanden afwisselend door uw twee ooms langs moederszijde in de KAR opgevangen en onderhouden (CGVS S. (...) II, p.910; CGVS K. (...), p.3). Beide ooms wonen in het dorp Sibindar in de provincie Dohuk, ze hebben elk een veelkoppig gezin en ze baten samen met hun zoons een tegelzaak uit. De ene oom -M. S. (...) genaamd- heeft zes dochters en drie zonen, uw andere oom heeft vijf dochters en twee zonen. Beide ooms zorgen daarbij ook nog voor uw grootmoeder langs moederszijde. Deze ooms waren in staat om naast hun uitgebreide gezinssituatie de extra kosten te dragen voor het levensonderhoud van uw moeder, uw zus en uw broers (CGVS K. (...), p.18). Uw moeder vertelde dat oom M. (...) haar gevraagd had om te verhuizen naar een vluchtelingenkamp in de buurt, waarna zij een kleine maand in het vluchtelingenkamp Faydiya verbleef. Als reden voor hun verblijf in het vluchtelingenkamp gaven uw moeder en uw zus K. (...) aan dat ze zich correct moest laten registreren bij de Koerdische overheid, omdat zij anders illegaal bij uw oom zouden verblijven. Eens het te koud werd, kon uw familie gewoon opnieuw bij uw oom M. (...) intrekken, waar zij vervolgens een jaar en drie maanden verbleven (CGVS S. (...) II, p.10; CGVS K. (...), p.18). Uw moeder zei dat ze het daar goed stelden en uw zus K. (...) beschreef dat uw oom niet echt rijk was maar wel welstellend. Uw moeder zei bovendien dat ze zich eventueel wel in de KAR konden vestigen indien haar man nog in Irak aanwezig was geweest om de praktische zaken te regelen (CGVS S. (...) II, p.11; CGVS K. (...), p.18). U verklaarde zelf dat u uw oom M. (...) in Irak nooit zelf ging bezoeken omdat u niet graag uitging. U zei dat deze oom wel eens op bezoek kwam in Rashidiya voor een huwelijksfeest of een uitvaartplechtigheid (CGVS J. (...), p.18). Uw broer Z. (...) zei evenwel dat hij soms voor één, twee of drie maanden op vakantie ging bij zijn ooms in het noorden, waar hij voornamelijk voetbalde in zijn vrije tijd (CGVS Z. (...) I, p.3; CGVS Z. (...) II, p.4). Al deze elementen samengenomen tonen aan dat uw ooms voldoende kapitaalkrachtig én bereid waren om de nodige ondersteuning voor de familie te bieden, en dat jullie een relatief nauw contact onderhielden. Jullie familiale netwerk in de provincie Dohuk strekt zich evenwel nog verder uit dan deze twee ooms en hun gezinnen. Zo woont er nog een tante langs moederszijde in de buitenwijk Semele bij Dohuk (CGVS J. (...), p.31; CGVS A. (...), p.11; CGVS S. (...) II, pp.3-4). Daarnaast blijkt uit de verklaringen van uw vader dat ook uw vier tantes langs vaderszijde bij hun echtgenoten in Dohuk wonen (CGVS B. (...) I, p.9; CGVS B. (...) II, pp.4-5; zie ook CGVS J. (...), p.11). Bij DVZ had u gezegd dat u via facebook nog steeds frequent contact had met uw ooms en tantes die in de buurt van Dohuk wonen, soms één keer per week, soms met langere tussenpozen (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ J. (...), vraag 20). U zei zelf dat u onmogelijk in de KAR zou kunnen verblijven omdat uw grootvader langs vaderszijde in het verleden lid van de Baath partij was en daardoor problemen had gekend. Ook uw moeder zei dat oom M. (...) haar gevraagd had om het huis te verlaten wegens de vroegere banden van uw grootvader met de Baath partij. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat u niet wist wat uw grootvader dan als Koerd voor de Baath partij had gedaan en dat u niet wist of hij tijdens zijn leven al dan niet problemen had gekend. Bovendien was uw grootvader reeds in 2006 overleden aan een natuurlijke dood (CGVS J. (...), p.32; zie ook CGVS B. (...) II, p.11 en CGVS S. (...) I, p.9). Uw stelling dat de activiteiten van uw grootvader een impact zouden hebben op uw eigen keuze van woonplaats, blijft dan ook bij een louter blote bewering die niet kan overtuigen gezien u én uw familieleden reeds manifest ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over kernelementen van jullie asielrelaas. Voor het overige onderscheidt het CGVS in hoofde van u en uw familieleden geen specifieke elementen die een terugkeer naar de Koerdische Autonome Regio (KAR) in de weg zouden staan. Afgaande op jullie verklaringen heeft geen van de familieleden een bijzonder kwetsbaar profiel (bv. bijzondere medische noden). Uw familie, met wie u volgens uw verklaringen samen in Irak hebt gewoond en met wie u nu ook samen in België verblijft, telt ook drie meerderjarige, gezonde en arbeidsgeschikte mannen."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Bovendien werden deze motieven ook door de Raad bij arrest nr. 216 227 van 31 januari 2019 bevestigd.

Rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partijen en de aanwezigheid van familie in de provincie Dohuk, zoals hiervoor reeds uiteengezet, kan van verzoekende partijen redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich in de KAR vestigen. Door bij hun op 6 december 2018

ingediende aanvullende nota nog informatie te voegen waaruit blijkt dat zeer veel Irakezen gevlucht zijn naar de KAR, met barre economische omstandigheden tot gevolg, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij in de KAR in mensonwaardige omstandigheden zullen terechtkomen of dat zij aldaar met socioeconomische moeilijkheden riskeren te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekende partijen zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hun hoofde suggereren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad dan ook vast dat, daargelaten de situatie in hun regio van herkomst, verzoekende partijen in de KAR over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker brengt in het kader van huidig derde verzoek om internationale bescherming geen feiten of elementen bij deze beoordeling in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

Waar in het verzoekschrift opnieuw wordt gewezen op het lidmaatschap van verzoekers grootvader van de partij van Saddam Hoessein en bepaalde gebeurtenissen die deze persoon in de jaren 1993-1994 zou hebben meegemaakt, inmiddels een vijftientigtal jaar geleden, komt verzoeker niet verder dan het op niet onderbouwde en geenszins overtuigende wijze herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Reeds eerder werd op goede grond vastgesteld dat de stelling dat de activiteiten van de grootvader van de familie een impact zouden hebben op hun eigen keuze van woonplaats, slechts een louter blote bewering betreft die niet kan overtuigen. Dienaangaande werd door de commissaris-generaal eerder o.a. gewezen op de vage verklaringen hieromtrent en het feit dat blijkens verklaringen van verzoekers familieleden er uiteindelijk niets met die grootvader is gebeurd en dat deze reeds in 2006 een natuurlijke dood is gestorven. De huidige argumentatie dat omwille van de gebeurtenissen in de jaren '93-'94' verzoekers familie zich niet veilig kan vestigen in de KAR aangezien men er nog steeds op wraak zint, betreft aldus niets meer dan een loutere bewering die niet in het minst wordt onderbouwd en die allerminst weet te overtuigen.

Verzoeker brengt derhalve geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane inschatting van het Commissariaat-generaal, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming, betreffende het veilig en redelijk hervestigingsalternatief in de KAR.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar deze stelt dat "In het kader van uw voorgaande procedures internationale bescherming is daarenboven gebleken dat u en uw familie over een veilig en redelijk intern vestingalternatief beschikken in de Koerdische Autonome Regio (zie RvV, arrest nr. 216229 van 31 januari 2019 pg 19-22). In het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming, brengt u geen enkel nieuw element aan dat afbreuk zou kunnen doen aan de vaststellingen die maakten dat een intern vluchtalternatief voor u en uw familie redelijk werd geacht. Deze bevindingen blijven dan ook onverminderd gelden. Tevens stelt het CGVS vast dat de KAR op heden nog steeds als een veilig intern vluchtalternatief in uw hoofde kan weerhouden worden, daar de veiligheidssituatie en de bereikbaarheid van de KAR dit nog steeds toelaten." Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de motieven die alzo doen besluiten."

Waar verzoekende partij (en haar familie) ter terechtzitting verwijst naar de eerder per aanvullende nota van 12 november 2019 aangebrachte informatie omtrent (de situatie en geweld in) Irak (en Syrië), stelt de Raad vast dat deze eerder bijgebrachte stukken geen, laat staan gedetailleerde informatie omtrent de veiligheidssituatie in de KAR en in de provincie Dohuk in het bijzonder bevatten. Deze door verzoekende partij (en haar familie) neergelegde informatie, die o.a. een nietszeggende "Kaart KRG Turkse basis" bevat en voorts gegevens omtrent Turkse luchtaanvallen in Syrië en Irak in de periode 2015 – 2019 waarbij vele burgerslachtoffers te betreuren vielen alsook de gewelddadige strijd tegen de PKK, is dan ook, net als verzoekende partij haar algemene, doch niet onderbouwde argumentatie omtrent het feit dat de situatie in Dohuk verschrikkelijk is en de Koerden er enerzijds door IS en anderzijds door Turkije worden bedreigd, allerminst van aard tot andere inzichten te komen wat betreft de veiligheidssituatie in de KAR en in de provincie Dohuk in het bijzonder in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont niet met concrete en objectieve (recente)

gegevens aan dat de informatie en analyse van de verwerende partij onjuist of achterhaald is en dat er voor burgers in de KAR actueel sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Voorts volhardt verzoekende partij in haar eerdere verklaringen dat haar problemen ontstaan zijn naar aanleiding van de problemen van de grootvader van de familie. Ze laat evenwel geheel na een ander licht te werpen op (voormel)de vaststelling dienaangaande in de beschikking van 16 september 2019: *“Waar in het verzoekschrift opnieuw wordt gewezen op het lidmaatschap van verzoekers grootvader van de partij van Saddam Hoessein en bepaalde gebeurtenissen die deze persoon in de jaren 1993-1994 zou hebben meegemaakt, inmiddels een vijftientigtal jaar geleden, komt verzoeker niet verder dan het op niet onderbouwde en geenszins overtuigende wijze herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Reeds eerder werd op goede grond vastgesteld dat de stelling dat de activiteiten van de grootvader van de familie een impact zouden hebben op hun eigen keuze van woonplaats, slechts een louter blote bewering betreft die niet kan overtuigen. Dienaangaande werd door de commissaris-generaal eerder o.a. gewezen op de vage verklaringen hieromtrent en het feit dat blijkens verklaringen van verzoekers familieleden er uiteindelijk niets met die grootvader is gebeurd en dat deze reeds in 2006 een natuurlijke dood is gestorven. De huidige argumentatie dat omwille van de gebeurtenissen in de jaren 93-94’ verzoekers familie zich niet veilig kan vestigen in de KAR aangezien men er nog steeds op wraak zint, betreft aldus niets meer dan een loutere bewering die niet in het minst wordt onderbouwd en die allerminst weet te overtuigen.”*

De Raad herhaalt en beklemtoont dat (het gezin van) verzoekende partij blijkens haar verklaringen (en die afgelegd door haar familieleden) in de provincie Dohuk over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt, zoals o.a. haar twee ooms langs moederszijde en hun gezinnen waarop het gezin van verzoekende partij in het verleden reeds kon terugvallen, alsook daarnaast verzoekende partij haar tantes langs vaderszijde die er met hun echtgenoot wonen. Betreffende het betoog ter zitting dat verzoekende partij haar oom langs moederszijde geen gevaar loopt in Dohuk omdat hij niet tot de familie R.(...) behoort, dient vastgesteld dat verzoekende partij geenszins *in concreto* weet aannemelijk te maken dat, gelet ook op de vastgestelde manifeste ongeloofwaardigheid van eerder afgelegde verklaringen en de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, zij en haar gezins- en familieleden in de KAR en in de provincie Dohuk in het bijzonder enig gevaar zouden lopen omwille van hun familienaam. Dit betreft niets meer dan een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Het is dan ook allerminst van aard om voormelde appreciatie om te buigen dat, rekening houdende met haar persoonlijke omstandigheden, van verzoekende partij (en haar familieleden) redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich in de KAR vestigt. Daarenboven wordt, net als in voormeld arrest in het kader van het vorig verzoek om internationale bescherming, opnieuw opgemerkt dat verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoonde die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoekende partij brengt derhalve geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de eerder gedane inschatting betreffende het veilig en redelijk hervestigingsalternatief in de KAR, alwaar zij (met haar echtgenote en haar gezinsleden) een veilig onderkomen kan vinden.

4.5.2. De argumentatie ter zitting aangaande Zummar en het feit dat volgens verzoekende partij - hetgeen ze niet onderbouwt met enige informatie ofschoon dergelijke informatie naar haar zeggen gemakkelijk te vinden is via het internet-, Zummar op verschillende van haar documenten staat vermeld aangezien haar stam van daar afkomstig is en in Irak iedereen zijn documenten moet afhalen op de plaats waar zijn stam vandaan komt, staat los van en is dan ook niet van aard een ander licht te werpen op (voormelde vaststellingen inzake) het intern vestigingsalternatief in haren hoofde in de KAR. Dat verzoekende partij en haar familieleden in het verleden in Zummar geregistreerd stonden, wordt ter zake overigens niet betwijfeld, doch dit werpt geen ander licht op voormelde concrete vaststellingen dat de KAR voor verzoekende partij (nog steeds) als een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief kan weerhouden worden.

De per aanvullende nota bijgebrachte enveloppe waarmee de documenten zouden zijn verstuurd, toont louter aan dat verzoekende partij vanuit Dohuk post heeft ontvangen en bevestigt nogmaals de aanwezigheid van een (familiaal) netwerk aldaar, dat haar wil helpen.

4.6. Betreffende de argumentatie van verzoekende partij en de door haar per aanvullende nota bijgebrachte informatie omtrent de internationale bescherming toegekend aan enkele van haar familieleden in Duitsland, wijst de Raad, daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij de beweerde familiale band met de persoon/personen op wie de betreffende documenten betrekking hebben

geenszins aantoonbaar en uit de neergelegde en slecht leesbare stukken niet kan worden opgemaakt op welke basis o.a. de genaamd H.K.H. in Duitsland subsidiaire bescherming (en een verblijfstitel) heeft verkregen, op de individuele beoordeling van elk verzoek om internationale bescherming. Ieder verzoek om internationale bescherming dient afzonderlijk en op individuele wijze te worden onderzocht en beoordeeld waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Elk verzoek dient op individuele wijze te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekende partij kan zich derhalve geenszins steunen op de beweerdde familie die wel internationale bescherming zou hebben verkregen in een buurland van België, doch zij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij in haar land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, alwaar zij echter in gebreke blijft. Het betoog van verzoekende partij omtrent de internationale bescherming die Duitsland aan beweerdelijk familie van haar heeft verleend, wijzigt derhalve niets aan en is geenszins van aard afbreuk te doen aan hetgeen voorafgaat.

4.7. Waar verzoekende partij artikel 3 van het EVRM geschonden acht, verwijst de Raad naar voormelde beschikking waar wordt opgemerkt dat *“In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

Verzoekende partij maakt voorts geen schending van de zorgvuldigheidsplicht en ‘de onderzoeksplicht’ aannemelijk. Verder overtuigt ze niet en de Raad ziet geen reden waarom de zaak zou moeten worden uitgesteld of aangehouden tot een nieuwe COI in maart 2020 zou worden gepubliceerd.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 16 september 2019 aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS